

tlende, skulde forsinke Sagen, saa troer jeg, vi gjorde en betydelig Skade. Det er jo i den Henseende meget nyttigt, at begge de ærede Herrer Vndringsforslagsstillere ere traadte op, thi derved er man blevet saameget mere opmærksom paa, at der i det Mindste her er en ikke ualmindelig Stemning tilstede for, at denne Lov ikke skulde vedblive i Tidens Længde. — Allerede dette synes mig at være nok. Naar dette Fingerpeg er givet, saa at Folk i Almindelighed kan rette sig derefter, saa har Lovens Bistand allerede en langt mindre Betydning, og enten den saa varer et Aar mere eller mindre, vil vissefælt ikke have nogen Indflydelse.

Formanden: Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de District har Ordet.

Monrad: Ja, jeg frasalder Ordet, da den sidste ærede Taler har udtalt hvad jeg vilde sige.

C. S. Hansen: Ja, Hovedhensigten med mine Vndringsforslags Opstilling var jo, som den sidste ærede Taler udhævede, fornemmelig at gjøre dem, som hidtil have havt Fordeelen, opmærksomme paa, at de ikke længe kunne vente at have denne Fordeel, og jeg antog, at det som skeet vilde blive udtalt her af flere, at de samstemme med mig i den Henseende. Forøvrigt har jeg jo kun stillet en Indskrænkning i Tiden, fordi jeg antog, at Krigen mulig kunde blive affluttet inden den Tid, og at man da kunde faae Forholdene ordnede i Samklang med Slesvigerne. Da jeg imidlertid idag af den høitærede Finantsminister har hørt, at Statslaanet er affluttet — jeg havde tænkt mig, at Tingene mulig kunde stille sig saaledes, at man kunde have hørt, at vi kunde have undgaaet Laanet og at man deraf kunde have udtydet, at Krigen var nærved sin Ende — men da jeg nu kan indsee, at de Forhold, som nu eksistere, ikke let kunne blive ordnede inden den Tid, saa vil jeg paa Grund, saavel deraf som af de øvrige Omstændigheder, tage mine Vndringsforslag tilbage.

Formanden: Disse Vndringsforslag ville altsaa bortfalde, saafremt Ingen optager dem. (Pause.) De ere bortfaldne — Rigsdagsmanden for Kjøbenhavns 2den Valgfreds har Ordet.

Broberg: Da begge disse to Vndringsforslag ere tagne tilbage, skal jeg blot indskrænke mig til nogle ganske faa Vttringer med Hensyn til hvad den ærede Rigsdagsmand for Odense Amts 7de District (C. S. Hansen) har sagt. Han sagde nemlig, at disse Begunstigelser kun egentlig vare for Enkelte. Jeg troer, at han feiler deri, thi en Lov, som er almindelig for Alle, kan naturligvis ogsaa benyttes af Alle, som finde Anledning dertil; og ikke Alle kunne have Nytte deraf, det bliver naturligtvis en anden Sag. Han yttrede dernæst ogsaa, at i sin Tid, da dette Forslag kom for i Standerne, blev det vedtaget, at disse Begunstigelser kun skulde vare for en kort Tid. Dette forhold sig vistnok fuldkommen rigtigt, men dog kun saaledes, at det blev vedtaget, at det kun skulde være for 5 Aar til Prøve, thi man vilde da efter de 5 Aars Forløb komme til et Resultat, om virkelig disse Begunstigelser havde ført til det forønskede Maal. Det er, som sagt, Alt hvad jeg paa Sagens nærværende Standpunkt skal udtale, da det jo allerede er udhævet af den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2det District (Tscherning), at det Hensyn, man for Diebliffet fornemmelig har at tage, er Forholdet til Slesvig.

C. S. Hansen: Forsaavidt jeg yttrede, at denne Lettelse kun var til Fordeel for Enkelte, saa troer jeg virkelig, at jeg har fuldkommen Ret deri; ikke Mange have de Capitaller, som ere nødvendige til at benytte denne Ret, og jeg troer, at det i Virkeligheden vil godtgjøres, at jeg har Ret, naar jeg siger, at den kun er tilflydt Enkelte. Forsaavidt den sidste ærede Taler yttrede, at det kun var til en Prøve, Lettelsen blev indrømmet, saa er jeg deri ganske enig, men man antog ogsaa almindeligt, at naar denne Prøvetid var ude, da vilde man sjonne, at Veien var saaledes aabnet, og at der var tilstaaet en saadan Begunstigelse, som Staten kunde taale, for at aabne denne Vej, og jeg staaer ogsaa nu i den Formening, at naar Sagen ikke for Eftertiden kan holde sig selv, uden et saa stort Tilskud fra Staten, naar den Tid er udløben, som nu her i Lovforslaget er foreslaaet, saa vilde jeg dog paa ingen Maade indrømme, i det Mindste